

Ashley Smith

Syriens revolutionärer återvänder till gatorna

[Översatt ur brittiska vänstertidningen *Socialist Worker* 10 mars 2016]

Under det lugn som följt på den partiella vapenvilan har syriska revolutionärer i rebellkontrollerade områden för första gången sedan 2013 återvänt till gatorna för massprotester. Den 4 mars återupptog de traditionen med fredagsdemonstrationer och genomförde mer än 100 aktioner under parollen ”Revolutionen fortsätter”.

Tusentals demonstranter fyllde gatorna i Aleppo, Damaskus, Homs och Darea. De viftade med den trestjärniga och trefärgade flagga som har blivit en symbol för upproret och ropade ”fem år efter revolutionens början önskar folket fortfarande regimens fall”. Bloggen *Syria Freedom Forever* har med bilder och videor dokumenterat heroismen, beslutsamheten och feststämningen i dessa protester.

Under aktionerna den 4 mars återupptog de sitt centrala krav, vilket, som en aktivist sade till reportrarna, är att ”regimen faller”. De ropade samma paroller som inspirerade revolutionen vid starten 2011, som ”Det syriska folket vill ha frihet”, ”Revolution för värdighet och frihet” och den demokratiska och antisekteristiska parollen ”Folket är ett och enat”.

”Vapenvilan ger oss tillfälle till att uttrycka varför vi gick ut på gatorna till en början, vilket var för att fälla regimen”, deklarerade Abu Nadim i den belägrade staden Aleppo, där hundratal militanter gick ut på gatorna. Han förklarade att han och andra ville visa världen att syrierna inte var ”beväpnade gäng, utan ett folk som krävde frihet”.

Vid demonstrationerna i Talbisseh, sade Hasaan Abu Nuh till reportrarna:

Man kan säga att vi har återvänt till starten. Folk är väldigt glada. Där var rop, där var glädje, men folk fick också gråten i halsen. Det fanns en hel del unga pojkar som brukade demonstrera med oss som inte var där idag, eftersom de hade dödats.

Dessa demonstrationer har kommit som en överraskning för många, speciellt för dem inom vänstern som har avfärdat den syriska revolutionen som en amerikansk konspiration avsedd att installera en USA-vänlig regim i Damaskus.

Sanningen är, som Robin Yassin-Kassab och Leila al-Shami förklarade i boken *Burning Country*, att syrierna revolterade mot Bashar al-Assads förtryckarregim av samma skäl som deras bröder och systrar i Tunisien, Egypten och över hela Mellanöstern och Nordafrika under 2011.

Det syriska upproret var ett uttryck för massornas desillusionering av Assad-regimen och deras ovilja att fortsätta leva med diktatur, nyliberalism, fattigdom och förtryck. Och när de såg de framgångsrika revolterna i Tunisien och Egypten, reste de sig i massdemonstrationer med tiotusentals deltagare med krav på demokrati, frihet och jämlikhet. För att hålla kvar sitt grepp om landet inledde Assad en söndra och härska-taktik för att splittra de revolterande längs sekteristiska och etniska linjer.

Han fördömde protesterna som en ”utländsk” och ”sekteristisk” konspiration för att organisera sunni-majoriteten mot de kristna och alawitiska minoriteterna, vilka utgör regimens bas. För att ge denna lögn trovärdighet gick han så långt som till att frisläppa 1500 sunnitiska jihadister från fängelserna. Många av dem bildade miliser som verkligen begick sekteristiska attacker.

Han överlät också kontrollen över det kurdiska området i norr till PYD (Kurdiska Demokratiska unionspartiet) och dess väpnade gren YPG (Folkets försvarsheter). Assad

gjorde inte detta utifrån någon vurm för kurdisk autonomi, för att inte säga självständighet. Han har i verkligheten under lång tid förtryckt kurder, förnekat hundratusentals av dem medborgarskap och periodvis undertryckt deras partier och protester. I själva verket gav han PYD kontrollen för att de skulle avstå från att ansluta sig till ett bredare uppror.

När dess åtgärder inte stoppade revolten övergick Assad till en politik med brända jorden-krig mot det huvudsakligen dominerade sunnimotståndet. Han drog sig tillbaka från befriade områden och använde istället sitt flygvapen till att bomba sönder hela städer. Han gick så långt som till att använda kemiska vapen mot civilbefolkningen.

Assad gav härigenom den syriska revolutionen inget annat val än att beväpna sig i självförsvar. Aktivister och soldater som hade flytt från Assads militär bildade Fria Syriska Armén, FSA. Denna lösa samling av miliser uppgår till över 150 000 man. Miliserna utvidgade det befriade området, som till dels styrdes av lokala koordineringskommittéer, LCC. Dessa hjälpte inte bara till att organisera revolutionen utan har även ersatt den bortdragna staten genom att administrera sjukhus, skolor, sophämtning och även val. Även om USA påstod att man stödde FSA, så stödde man på inget sätt revolutionen. De valde att samarbeta med den i huvudsak utlandsstationerade Syriska nationella koalitionen av revolutions- och motståndsstyrkor, för att genomföra en ”ordnad övergång” som skulle avlägsna Assad och insätta ett gäng från oppositionen, men bevara den existerande staten.

Så USA vägrade att ge FSA tunga vapen, som de luftvärnsvapen som man behövde för att försvara sig mot Assads flygbombningar, av rädsla för att sådana vapen i slutänden skulle försvaga den stat som USA önskade bevara.

Assads regionala motståndare, som Turkiet och Saudiarabien, grundade olika islamistiska styrkor inom revolutionen. Nusra-fronten, al-Qaidas avdelning i Syrien, och IS uppstod efter liknande utvecklingsvägar. IS använde sina framgångar i Irak för att skapa fonder och styrkor för att inta territorier i Syrien, och speciellt IS vände inte sina vapen mot Assad, utan mot revolutionärerna i ett kontrarevolutionärt försök att bygga sitt kalifat.

Trots att man ställdes inför Assads och IS´ kontrarevolution, tog revolutionen kontroll över allt större områden i Syrien. När regimen var på randen till kollaps i slutet av 2015, inter-
venerade Ryssland, Iran och Hizbollah för att rädda Assad. Tillsammans bistod de regimen med flygstridskrafter och marktrupper så att den kunde återta kontrollen i deras starkaste fästena och även gå till offensiv – under ryskt flygunderstöd – mot rebellkontrollerade områden.

Dessa kombinerade kontrarevolutionära styrkor har ödelagt landet. Assad-regimen, inte IS, har dödat de flesta av de 470 000 som har förlorat livet sedan 2011. Regimen bär största delen av ansvaret för att ha drivit halva befolkningen på 22 miljoner från deras hem – 7 miljoner är nu internflyktingar och 4 miljoner har flytt till andra länder i regionen, och mer än 1 miljon har gett sig av till Europa.

Bortfintad av Ryssland och av rädsla för att flyktingvågen skulle kunna framkalla en politisk kris i EU, kompromissade USA fram den nyliga vapenvilan. Efter att ha givit upp kravet på Assads omedelbara avgång, har USA organiserat en ny runda med fredsförhandlingar som ska börja den 10 mars i Genève.

Men det syriska folket har andra planer – att fortsätta revolutionen. Den uppseendeväckande uppstudsigheten som de syriska revolutionärerna visat under otroligt svåra förhållanden är ett slag i ansiktet på alla dem som förklarar den syriska revolutionen som ”jihadistisk” och/eller ”USA-vänlig”. Men kampen framöver kommer inte att vara lätt. De protesterande står mot

Assad och hans ryska uppbackare, men också en femtekolonn i upproret – al-Qaidas Nusra Front och IS. Så, när revolutionärer demonstrerade i Idlib den 4 mars blev de konfronterade av Nusra, som hade tagit kontroll över staden i mars 2015.

”Nusras stridskämpar kom ut och började bråka med de protesterande, hotade dem med gevären och sade ’om ni inte lämnar gatorna kommer vi att börja skjuta’”, förklarade aktivisten Ibrahim al-Idlibi. Jihadisterna höll 10 revolutionärer fångna under flera timmar och spred ut fördömanden i sociala media. Utan att låta sig avskräckas, sade Idlibi, och medan staden levde i spänning, planerade aktivister att organisera fler protester ”mot alla som förtrycker det syriska folket, som Nusra och andra.”

När Ryssland backar upp Assads kontrarevolution, USA försöker dra in revolutionärer i en lätt omstöpt version av den gamla regimen, och Europa och resten av världen stänger dörrarna för flyktingarna, då är de återupptagna folkliga protesterna det bästa hoppet för en lösning i Syrien. Syrier kommer att tvingas finna en väg till att på nytt stärka solidariteten över etniska och religiösa splittringar och förenas i en gemensam kamp. Internationellt måste vänstern visa solidaritet med syriernas strävanden och även kräva att deras länder öppnar gränserna för de desperata offren för Assads kontrarevolution.

Översättning: B Svensson